

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, ΚΥΚΛΩΝ

Συνδρομή προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἑξά-
μηριον Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid.)

Τῇ καταχωρήσει, ἡ γραμμὴ εἰς
λαίους 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ
βιβλιοπωλεῖον Π. Πολάνη.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν
ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς « Ἀποθήκης
Διαβόλου. »

TOM. B'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 30 Ἀπριλίου 1860.

ΑΡΙΘ. 14.

Ἐρανίζομεθα τὰ ἀκόλουθα ἐκ διαφόρων ξέ-
νων ἐφημερίδων, οὐχὶ δι' ἄλλο εἰμὴ ἵνα καταδεί-
ξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πόσον λελαν-
θασμένα καὶ νῶθα φθάνουσι τὰ καθ' ἡμᾶς εἰς
τὴν ὑπόλοιπον οἰκουμένην.

Ἡ Τσίμ—τσί—ρί—τσίμ ἐφημερίς
ἡμερίσιμος τοῦ Πεκίνου φέρει τὰ ἐπόμενα.

« Ἦ φημι, ἡ μυριόστομος καὶ πολυπύργος αὕτη θυ-
γάτηρ τοῦ ὄψεως Γιδάμ-χιμ καὶ τῆς ὠχρολάμπρου
Σελήνης, ὁ τηλαυγὴς οὗτος δορυφόρος τῶν μεγάλων
πράξεων καὶ τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων, ἤνεγκε καὶ
μέχρις ἡμῶν τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἐκλογῶν τῶν ἀδελφῶν
μας Κεφαλλήνων, πῶς δὲ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν ἧς
συναπαξάπαντες ἔμπλεοι ἐγενόμεθα; . . ἀρκεῖ νὰ εἴπω-
μεν ὅτι εἴχαμεν διὰ τρεῖς ἡμέρας τὰ κοτσίδα
μας στολισμένα μὲ κυανοχρῶτα ταινία, καὶ ὅτι ἐτυ-
στήσαμεν παιγνίδια τὰ ὅποια ὠνομάσαμεν ῥιζοσπά-
στας. Ὁ Οὐράνιος Πατὴρ συμμερισθεὶς τὰ αἰτήματα
τῶν ὑπηρετῶν του, λέγεται ὅτι θέλει ἀποστείλει ἐκτακτον
πρεσβεῖαν ἵνα συγχαρῇ τὴν Εὐρώπην ἅπασαν, ἰδίως δὲ
τὸ Ἀργιστόλιον διὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο. »

« Ἡ πρεσβεῖα ἔχει καὶ δῶρα ἵνα προσφέρῃ ἐκ μέρους
τῆς Αὐτοῦ Οὐρανώτικης εἰς τὸ Ἐπαρχικὸν σῶμα, καὶ
ταῦτα συνίστανται εἰς ὥραϊν. Σινικὴν τραπέζον—παρά-
θεσιν (service de table) πρὸ χρησίων των, κατὰ τὸ
τριακοτάκιον διάστημα τῆς ἀρχῆς των, πέντε κομ-
ψοῦ; Μινδαρινικοῦ σκαύφου; μὲ κοδωνίσκου; καὶ ἄλλα
πέντε, ἀπαραίτητα ἀνάγκης ἀγγεῖα ταῦθ' ὅλα διὰ τὰς
ἐορταστικὰς καίρας. »

Σ. Δ. Καλὸν τοῦτο ὅπου τοὺς ἐξέλεγε ἐνδεδιμένους Κι-
νί; κα νὰ κύνουν καμμίαν ἔντονον διαμαρτυρίαν ἂν
τὴν προχέουσιν!

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Ὀττεντωτικὴν
Ἀνεξαρτησίαν ἐφημερίδα τῆς Βεθαγκης:

« Κατ' αὐτὰς, ἀνέγνωμεν εἰς τὸν Χωρικὸν τὴν
ἐκδοσιν τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐκλογῶν διὰ τοῦ; Ἐγχω-

ρίους Συμβούλους, καὶ ὑπερεξέπλάγημεν ὡς πρὸς τὸ ἐξα-
γόμενον· πῶς οἱ ῥιζοσπάσται ὑποψήφιοι καταψηφίσθη-
σαν καὶ ταῦτα ἀφρόνως πλουτισθέντος τοῦ Ἐκλογικοῦ
Καταλόγου των; . . Βέβαια βέβαια, ἡ ἡ ἐν Κεφαλλη-
νίᾳ Δημοτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ δικτατορικῶς διέπουσα τὰ
τῆς πολιτείας ἐν ὧρα κινδύνου, ἠπκίθη ὡς πρὸς τὴν
ἐκλογὴν τῶν πρὸ αὐτῆς προταθέντων υποψηφίων ἡ γε-
λοῖαν ἐπαθεν ὁ ῥιζοσπαστικὸς καταστροφὴν κατὰ τὸ
περὶ οὗ ὁ λόγος; διαγώνισμα. ! »

« Σ. Δ. Ὀττεντωτικὴ τῷ ὄντι κρίσις! . . »

Ὁ Παρατηρητὴς τοῦ Σι ἄμ.—« Μᾶς, γρά-
φουσιν ἐκ Κεφαλληνίας, ὅτι τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἐκλο-
γῶν τῶν Ἐγχωρίων Συμβούλων, κρείαν ἐπέφερε τὴν
πληγὴν εἰς τὸ ῥιζοσπαστικὸν κόμμα, καθότι ἐκ τῶν
τεσσάρων ἀτόμων οὗς τινες εἰ ἀρχηγέται τῆς πατρίδος
ἐκείνης εἶχον προτείνει μόλις ὁ εἰς ἔτυχε νὰ ἐλεγχθῇ,
καὶ αὐτὸς εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ ῥιζοσπ-
στικῶν. »

Σ. Δ. Καλὲ τί συκοφαντίαι εἶναι αὗται! ἢ δὲν ἀνέ-
γνωσε τὴν ἀπὸ 14 Ἀπριλίου διαμαρτυρίαν τοῦ Κυρ.
Στραβολίμου;

Ὁ Παρατηρητὴς τῆς Μεσογαίης, —
Ἐφημερίς Ἀγγλική, ἔχει τὰ ἐπόμενα:

« Τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ῥιζοσπαστικὸν κόμμα, τὸ ἀνέκ-
θεν καὶ ἀνέναντος ἐπορθαλμίων εἰς τὴν ἔθνην τοῦ Πη-
λονίου ἀποκατάστησιν, ἐπιτετραμένην, καθ' αὐτὸ, μόνον
καὶ μόνον διὰ τῆς μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος Ἐνώσεως
του, ἠναγκάσθη, κατὰ τὰς ἐσχάτως λαβούσας χώρας
ἐκλογὰς τῶν ἐγχωρίων Συμβούλων, νὰ συνενωθῇ, ἐπὶ
τοῦ πρῶτοντος, μετὰ τῶν Κυβερνητικῶν καὶ Πατριῶν, ὅ-
πως ἰσχυροπορήσῃ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἑξουσίας ἡ-
ττοῦ αὐτοῦ κόμματος (οὗτον κακοὶν προκαίμενον ἡ-
τον χεῖρον βέλτιον! . .) δυστυχῶς οὖν διὰ τὰ ἐθνικὰ
συμφέροντα τῆς Νήτου ἐκείνης τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐ-
κλογῆς δὲν ἀπέβη κατ' εὐχὴν, καὶ μόλις μόλις οἱ ῥιζο-
σπάσται καὶ οἱ σύμμαχοι των ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι
δύο ἐκ τῶν υποψηφίων των, ἡ δὲ πλειοψηφία ἔμεινεν

εἰς τοὺς Καρουσιανούς, αἵτινες τοιοῦτοτρόπως ἐξῆλθον νικηταὶ τοῦ ἀγώνος.»

Σ. Δ. Ὁ Ἄγγλος μας συναδελφός δὲν ἤθελε βεβαίως περιπέσει εἰς τοιοῦτους παραλογισμούς, καὶ εἰς λαθὴ τῶ-
σον παχυλὰ, ἂν κάποτε ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας
μας καὶ πρὸ πάσης ἄλλης τὸν Χωρικόν, ὅπου δε-
δεῖται διὰ τοῦ ἐναργεστέρου τρόπου, ὅτι ἡ φαινομενικὴ
αὕτη ἐπιτυχία τῶν Καρουσιανῶν ἄλλο δὲν εἶνε εἰμὴ
καθάρᾳ ὁπτικῇ ἀπάτῃ καὶ ὅτι ἡ λεγομένη
ἡττα τῶν ῥιζοσπαστῶν εἶνε ἀπ' ἐναντίας πρόδρομος ἐπι-
κειμένων θριάμβων.

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Ἀετὸν ἐφημερίδα
Ῥωσικὴν :

«Τὸ Ἐν Κεφαλληνίᾳ κόμμα τῶν ῥιζοσπαστῶν, ἕνεκεν
διγρονοῶν συμβαδῶν μετὰ τῶν μελῶν του, κατὰ τὰς
ἐσχάτως ἐκλογάς, διρρήθη εἰς δύο τμήματα, τὸ τῶν
Καθολικῶν καὶ τὸ τῶν Διαμαρτυρομένων, οἱ μὲν πιστοὶ
ὡς λέγουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις τῶν, ἔχοντες
ὡς ἱερὸν κείμενον τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ῥιζοσπαστι-
κὰς ἐφημερίδας ἐγράφησαν, ὑποτάσσονται τερλοῖς ὁμ-
μασι εἰς τινὰ ἀρχηγέτην τῶν ἡ Δικτάτορα, τὸν ὅποιον
ὁμολογοῦσιν ἀναμάρτητον καὶ ἀλάσθηστον ὡς τὸν Πά-
παν, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδουσι τὸ ἀποκλειστικὸν
δικαίωμα νὰ ἐκδίδῃ ἀποστολικά γράμματα, Βουλὰς,
ἀφορισμούς, ἀρετήρια καὶ τὰ παρεπόμενα. Οἱ δὲ Δια-
μαρτυρόμενοι ἀποσκιρτήσαντες ἐκ τῆς ἀγέλης ἐκείνης,
καὶ ὀλιγοῦντες τοὺς ἀπατούμένους δῆθεν πρώην συ-
ναδέλφους τῶν, περιμένουσι μετὰ στοῦκῆς, ἀληθῶς εἰ-
πεῖν, ὑπομονῆς τὸ ἔλευσις ἡμᾶρ,

Κ' ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερη λαλῶ,

Τό α' σφίγγει τᾶλλο χεῖρ

Ὅχτ' ἂν ἀναπαρδίζι ! »

Σ. Δ. Ψεύδη καὶ ψεῦδη ἀναιδῆ καὶ ἀνυπόστατα, κα-
θίτι... ἀλλὰ πρὸς τί ἀνωρελῶς νὰ μακρηγορήσωμεν;
ὡς ἀναγνώσῃ ὁ Ἀρκτὺς Ἀετὸς μας τὸν Χωρικόν,
καὶ ἂν δὲν πεισθῇ περὶ τοῦ ἐναντίου τότε... τότε...
τότε θὰ πῇ ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰ μυστήρια καὶ εἰς τὰ θαύ-
ματα ἐχάθη πλέον καὶ διὰ αὐτοῦ τοὺς Ῥώσους ! . .

Καὶ τέλος εἰς τὸν Πολίτην ἐφημερίδα
Ἀμερικανικὴν :

«Ἐπ' ὅσιν ἔχοντες τὸν Χωρικόν, ἐφημερίδα Κε-
φαλληνίας, παρτηροῦμεν μετ' ἀγανακτήσεως ὅτι συν-
τοῖς ἄλλοις εἰς τὰς στήλας του ἐμπεριέχονται αἱ ἀνο-
στοτώτεροι, ἀλογώτεραι καὶ ἀγοραϊό-
τεραι κατὰ τῶν ὑποψηφίων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὕβ-
ρεις, ἀποκαλεῖ δ' αὐτοὺς πειναλέους ψωραλέ-
ους, χαρτοπαίκτας, μεθύουσας, καὶ χεῖρονα
καὶ αὐτῶν ὑπαινίσσεται δι' ἐπανελημμένων ἀποσιω-
πητικῶν. Εἶναι τῶντι λυπηρὸν ἐπὶ τοσοῦτον νὰ παρ-
χωρεῖται τὸ δημοσιογραφικὸν καθῆκον καὶ νὰ καταδι-
εσθῇ μέχρι τοσαύτης ποταπότητος ! μήπως ὁ Χω-
ρικὸς δὲν εἶχε ἰσχυρότερα καὶ ἀξιοπρεπέστερα ἐπιχει-
ρήματα ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ὑποψηφιοῦτος τῶν ἀντι-
πολιτευομένων ; »

Σ. Δ. Τί νὰ ἀντεπώμεν πρὸς τὸν δικαίως ἀγανακτοῦν-
τα Πολίτην, ἐκτός ὅτι ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ὀρθοτά-
τη καὶ ἀληθεστάτη παροιμία, λέγουσα :

Ὁ χωρὶτης κ' ἂν πλουτεῖν, τὸ τσαρούχι δὲν τ' ἀ-
φίνει, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ πάει, τὸ τσαρούχι προ-
σκυνάει.

Παρευρεθέντες εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς κατὰ
τῶν ὑπαίτιων τοῦ φόνου τοῦ Νικολάου Μοντε-
σάντου ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Κακουργοδι-
κείου, ἐξενογραφήσαμεν, μεθ' ὅσης πλείστης ἡδυ-
νήθημεν ἀκριβείας, τὸν παρὰ τοῦ παντὸς ἐπαίνου
ἀνωτέρου Προέδρου ἀπαγγελλθέντα παραινετικὸν
πρὸς τοὺς ὑποδίκους λόγον, τὸν ὅποιον, σπεύδον-
τες νὰ δημοσιεύσωμεν, ἐξαίτουμέθα παρὰ τοῦ Δ.ρς
Γαρζόνῃ συγγνώμην δι' ὅσα τυχόν παρεισέφερ-
σαν μικρὰ λάθη, ἅτινα, ὡς μᾶς διδάσκει, εἶνε
σχεδὸν ἀναπόφευκτα διὰ τοὺς ἐν βίᾳ στενοῦ
γραφοῦντας.

Τὰ ἐξαγόμενα τῆς Δικογραφίας, σὲ ἀναδεικνύουσι,
Γερσίσις Μπενετᾶτε, τὸν φονέα ἢ ἓνα τῶν φονέων τοῦ
ἀτυχοῦς Νικολάου Μοντεσάντου.

Ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι τὸ στυγερώτερον ἀπὸ ὅσα
δύνανται ὁ ἄνθρωπος νὰ πράξῃ κακουργήματα· δι' αὐ-
τῆς μία τῶν κυριωτέρων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ παραβιά-
ζεται—διὰ αὐτῆς κλονίζονται τὰ θεμέλια τῆς Κοινω-
νίας, ἡ ἀτομικὴ ἀσφάλεια ἐκλείπει, τὸ πᾶν ἐκλείπει.

Ὁ Νόμος διὰ τῆς ἐσχάτης ποινῆς τιμωρεῖ τὸ κα-
κούργημα τοῦτο. Οἱ Δικασταὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγ-
γελίου ὀρκισάντες νὰ ἐκτελῶσιν αὐτὸν πιστῶς, ἡσθάν-
θησαν τὴν ἐνδόμυχον πεποιθητὴν τῆς ἐνοχλῆς σου, ὡς
ἄνθρωποι ἐκλαυσαν καὶ κλάισουσι ἐπὶ τῆς τύχῃ σου,
ὡς ἐκεῖνοι ὅμως εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύθη ἡ ἱερά
τοῦ Νόμου πρᾶκταθῆκη, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Κοι-
νωσία ἅπασα ἀτενίζει τοὺς ὀφθαλμούς της ἵνα πεισθῇ
ἂν ὁ πολίτης τὴν περιουσίαν του δύναται νὰ χαίρῃται,
αὐτὴν τὴν ζωὴν του νὰ ἔχῃ ἀσφαλῆ, ὥφειλον νὰ ἐκτελέ-
σῃ, καὶ ἐξέτελεσαν τὸ καθῆκόν των.

Ἄν ἦσαι ἀθῶος, θάρσει, ὑπάρχει ἀνώτερον καὶ πε-
φωτισμένον Δικαστήριον τὸ ὅποιον θέλει ἐξετάσει μετὰ
ἴσης θρησκευτικῆς προσοχῆς τὴν δικογραφίαν, καὶ ἀνα-
θεωρήσει τὴν σὲ καταδικάσασαν ἀπόφασιν, ἀκυρόνον αὐ-
τὴν, ἂν ἀξία ὑπάρχῃ ἀκυρώσεως.

Ἄν δὲ μεθ' Ἡμῶν συμμορφωθῇ, ἄλλο εἰς σὲ δὲν μέ-
νει εἰμὴ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀπειρὸν τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγ-
χνίαν νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτὸν διὰ τῆς εἰλικρινοῦς σου με-
τανοίας, καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω ποινῆς σου,
ἀποπλύνῃς τὸν ῥύπον τοῦ ὁποίου ἐπραξες τρομεροῦ κα-
κουργήματος καὶ ἀξιώθῃς τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

Ἐπεὶ δὲ Γεώργιε Δικαστήριον τὸ Δικαστήριον δὲν ἡ-
θώσῃ· ἐνῶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ δὲν ὑπάρχει κατὰ
σοῦ ἡ πλήρης νόμιμος ἀποδείξις, μένουσιν ὑπάρχοντα, ὁ-
πῶναι ἰσχυρὰ, ὑπόνοια· βέλτερον ὅτι, ἢ εἰς τῶν φο-
νέων, ἢ ὁ πρωταίτιος τοῦ φόνου εἴσῃ. Μὴ εἰς τὴν ἀ-

πράττειν ἡμῶν ἐπαναπαυθῆς, διότι ὡς τώρα ἤκουσας καὶ ἄλλο ὑπάρχει ἀνώτερον Δικαστήριον τὸ ὅποιον περὶ τῆς τύχης σου ὁριστικῶς θέλει ἀποφασίσει.

Ἄν ἦσαι ἀθῶος, καὶ τύχης τῆς ἐλευθερίας σου, δόξαζε τὸν Θεόν, ἂν δὲ πταίστης, ἐνθυμίσου ὅτι ὁ διαφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην δὲν δύναται ἐκείνην νὰ διαφύγῃ τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παντεπύπτου Θεοῦ, ἐνθυμίσου ὅτι εἰς αὐτὸν οὐ μόνον τὰς πράξεις μας ἀλλ' οὐτ' αὐτοὺς τοὺς πλέον ἐνδομύχους διαλογισμοὺς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ μας δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Μοντεσάντου βοᾷ ἐνώπιον Θεοῦ ἐκδικῶν, ὅτι ἡ σκιά του, ἐκείνη τοῦ Μπενετάρτου, αὐτῶν τῶν δύο θυμάτων σου, θέλουν διὰ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότης εἶσθαι πάντοτε ἐνώπιόν σου, τὸν δὲ Θάνατον βεβαίως τοιαύτης ζωῆς θέλεις προτιμήσει.

Ποῖον λοιπὸν μένει εἰς ἐσὲ καταφύγιον; ἡ μετάνοια, ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἡ ὀλικὴ ἀφιέρωσις τοῦ λοιποῦ τῆς ζωῆς σου εἰς θεάρεστα ἔργα, ταῦτα καὶ μόνα δύνανται νὰ ικανοποιήσωσι τὴν Κοινωνίαν τὴν ὁποίαν βαρύνεις ἐπρόσθαλεις καὶ νὰ ἐξιλειώσουν τὸν Ἰψίστον.

ΟΝΕΙΡΟ.

Ἐπειτα ἀπὸ μία μακριὰ καὶ ξερὴ Σαρακοστὴ, ἔπιασα ὅσον ψόφιον στὸ φασί, ἐπαράφρα, ἐγκώσα καὶ γιὰ νὰν τὴν πῶ σὺν τὸν Ὀμηρῳ

... Θεῖόν μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὃ νειρόν
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα...

Ἰμμουνα, λέει, στὴ Ζάκυθο (ὅπου δὲν ἐστάθηκα ποτέ μου) καὶ εἶπανε, λέει, ἕνα φοβερὸ καὶ μεγάλο πνιγυῖρι, ὁ κόσμος ἐπαινονρόκοιτο σὺν τὰ μυρμήγκια, καὶ φωναῖς, λέει, καὶ χαρὰς καὶ ζήτω ὅπου σοῦ ἐξουραλίνανε τὸ κεφάλι· ἀλλὰ μέσα στὴ μεγάλη χλαλὴ ἀκούστανε κάπου κάπου καὶ ἡ φωνὴ ἐντοξες γιγμὰ! ἐντοξες! ἐγὼ πρὶν καὶ γὰρ κατὰκτείνω τὸ μέρος καὶ εἶδα, λέει, ἕνα ἀπὸ ἐκείνη τὰ ἀμαρτίαν, ποῦ ἀνεβαίνανε μὴ φορὰ οἱ τσαρλατάνοι, συρμένο ἀπὸ ἕνα γοῦδαρο καταπληγομένο καὶ ἀχαμνόνε σὰ Λιό. — Ἀπάνου εἰς τὸ ἀμαρτίαν ἦτανε, λέει, καθιεσμένοι ἔνθα κοντοσάμου μασκάρᾳ πολὺ περίεργα ντυμένοι. — Εἶχε λέει, ἕνα φόρεμα πλουμιδάτο σὺν περδικοπάνι ποῦ δὲν ἦτανε οὔτε ντόγια, οὔτε βελὰδα, οὔτε φουστανέλα καὶ ὁμοῦ· λέει ἐπρόσφερνε καὶ στὰ τρία. Στὸ κεφάλι του εἶχε φορεμένη μὴ Μίτρα, στόνα του χάρη ἐβάσταε ἕνα κατὰστοιχὸ Σαρίγιας, καὶ στάλλο ἕνα δεμάτι· ξεσκλόχαρτα σὰ Νομοσχέδια τῆς ΙΑ'. Βρῆλη; ἡ σὰ βετσίταις γιὰ πουργάρισμα — ξερατικά — γιγμικά γιὰ τοῦ καλούς καὶ πᾶσι λείοντας. — Οὔτε ἐφθασε, λέει, στὴ μέση τοῦ ὄχλου ἀπείθωσε γιὰ γιὰ σιγμὴ τὸ κατὰστοιχό του καὶ τῇ βετσίταις του καὶ πέροντανε· μέσα ἀπὸ τὸ ἀμαρτίαν μὴ πύργια ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν βανε εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσῃ εἰς τὰ πλήθη. Ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόνε καὶ μὲ τὰ αὐτὰ τευτωμένα, ἐμπουστουνίζοιτο νὰ προτακούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ Ἰονίου ἐκείνου γιογλετῆ, ὁ Τσαρλατάνος μὲ τὰ μμάτια ὅσο ἀπὸ

τὸ κεφάλι. καὶ πάντα μέσθαι ἀπὸ τὸν πᾶργις του ἀρχίνησε τὴν ἀκόλουθον ὁμιλίαν :

« Ἄνδρες Ζακυθιανοί, εὐρεια τέλος πάντων τὸ μέσο νὰ ἐνωθούμε μὲ τὴ σιόρα μᾶς μας τὴν Ἑλλάδα, καὶ τώρα ὅσα κάμη ἡ Προστασία γιὰ νὰ μᾶς τὸ ἐμποδίσῃ, δὲ θὰ κάμη παρὰ μία τρύπα στὸ νερό — Ἀκούσατε τὴν κερρόρρατοςυλλογισμόν ἑκάμα μὲ τὸ κεφάλιμου (οἱ κερρόρρατένιοι ἦγουν οἱ διλημματικοὶ συλλογισμοὶ ἐσταθήκανε πάντα τὸ forte μου!) Ἐπειδὴ, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, μᾶς ἐμπῆκε ὁ Μάξι, ἐπειδὴ ἐφθασε καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θειαφιοῦ, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι (χωρὶς νὰ κάμω ἄδικο καμμιανοῦ) δὲν ἔχουνε νὰ ξοδέψουνε σὲ θειάφι, ἐπειδὴ τὸ ταμεῖο μας εὐρίσκεται σὲ μεγάλη ξέρα (καθὼς, καθε πρωτομηνιᾷ, μοῦ λείει ὁ φίλος μου ὁ ταμίας), ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἔμπορῇ νὰ ἐννυνιωθῇ σὲ πολυώνομο ἀναφορὰ, ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὅπου ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ σὰς ἐνώσω μὲ τὴν Ἑλλάδα ὅσα πειράματα καὶ ἂν ἑκάμα ἐβγήκανε ὅλα κούφια, ἐπειδὴ τέλος πάντων ἀκόμη δὲν εἶχε βρεθῇ μία πρότασις κερρόρρατένιαν, μέσον τῆς ὁποίας ἡ νὰ πτυύχοιμε τὸ μπουλοπόθητο σκοπὸ μας ἢ στὸ ὕστερο, κάνε, καὶ νὰ ὠρελῇ-θοῦμε, ἐστοχάστηκα νὰ πῶ τῇ Κυβέρησις ἡ ἄσε μας νὰ ἐνωθούμε μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἡ δόσε μας θειάφι γιὰ τ' ἀμπίλι μας — ἕνα ἀπὸ τὰ δύο Ἐνωσι ἡ Θειάφι! Ἐμὶ πῶς σὰς φαίνεται; εἶναι τοῦτο ἢ δὲν εἶναι ἕνα colpo di stato σὺν ἐτότες πάλαι ποῦ δὲν ἠθέλαμε ν' ἀφήσουμε τὸν Ἀρμοστή νὰ μπαῖνῃ στὴ βουλή; . Καὶ ἐπειδὴ θὰ βρεθῇ ἡ Κυβέρνησις ὑποχρεωμένη νὰ μᾶς παρδεχθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μὴν ἐπανάστασι, θὰ ἀναγκασθῇ, τὸ ὕστερο, νὰ μᾶς μοιράσῃ τὸ θειάφι χάρισμα. Καὶ ἄς δικαιολογήσῃ τοῦτο τὸ ἔξοδο ὅπως θέλει, ἄς περάσῃ ἕνα κονδύλι εἰς τὰ ἄτακτα ἔξοδα. Εἰς τοὺς Ζακυθινοὺς σὲ τὸ σὲν θειάφι γιὰ νὰ μὴν ἐνωθούμε μὲ τὴν Ἑλλάδα γιὰ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο. Ἐκεῖνο ὁμοῦ ποῦ μὲ εὐχαριστᾷ, εἶναι ὅπου ἕνα τέτοιο ἔγγραφο, ἐνωμένο μὲ τῇ πρότασι τοῦ Κυρίου Βερυκίου καὶ τοῦ Κυρ. Μπαχάμη θὰ σχηματίζῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων τὸ ἱερογλυφικὸν τρύγωνο τῆς ἐκφρασεως τῶν ἐυχῶν μας!..

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, λέει, ὁ γαιῶδαρος τοῦ ἀμαρτίου βγαίνοντας μὴ δυνατὴ καὶ παραπονεμένη γκαριζιὰ ἀντίσκοψε τὴν κουδέτα τοῦ ἀρεντός του, μὰ ὁ Τσαρλατάνος ποῦ δὲν τὰ χάνει ποτέ του, ὠρελίζεται ἀπὸ τὴν περίστασι καὶ, δείχνοντας τοῦ ὄχλου τὸ Γαῖδαρό του, ἐξακολούθησε :

Ἄ! ἀδελφί μου ἀγκηπτή, πόση ἀναλογία βρῆκα μετὰ σὲ σὰς καὶ σὲ τοῦτο τὸ ἀθῶ καὶ κακορίζικο ζῶ· πεινασμένο, κοπιασμένο, καταπληγωμένο ὑποφέρει μὲ ἡρωικὴ ὑπομονὴ τὰ δεινὰ του, ὑποφέρει, ὑποφέρει μὰ φθίνει, τέλος, μία στιγμὴ ὅπου τὸ πέρνει τὸ δίκιο του, καὶ τότε βγαίνει κατὰ παραπονεμένη γκαριζιὰ ὅπου σπαρτᾷ τὴν καρδίαν καὶ καλὸν χριστιανὸν, καὶ ἀδελφί μου ἀγαπημένα, ἡ πείνα τοῦ εἶναι πεινάσας, ἡ πληγαὶς τοῦ εἶναι πληγαὶς σὰς, τὰ παραπονὰ του παράπονά σὰς, τὰ δάκρυά του δάκρυά σὰς καὶ ἡ βραχναὶς γκαριζιὰς του εἶναι ἡ φωνὰς σὰς, εἶναι ἡ φωνὴ

ὅλη; τῇ Ζάκυνθο; εἶναι ἡ Φωνὴ τοῦ Ἰονίου Κόσμου! — Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰονίου τούτου ῥήτορα ἔπαυε, λέει, πνυμμένον στὰ ζήτω καὶ στὰ Οὐρα. Μὲ μίας ὦ τοῦ Θαύματος! (τὰ Θαύματα εἶναι συχνότατα εἰς τὰ οὐεῖρατα.) Ὁ Τσαρλατάνος; ὁ γὰρ ἰδὼς, καὶ τ' ἀμάξι μεταμορφώνονται εἰς ἕνα μεγάλο καὶ φοβερό θειαφοφό-σουνο ὁποῦ πετιώντας ὅτον ἀέρα ἐδειάριζε τὰ ἀθρώπους, ἐδειάριζε τὰ σπήτια, ἐδειάριζε τὸ Ἐγχώριο Συμβούλιο, ἐθειάριζε τὸν Ἐπάρχον ἐδειάριζε κοντολογὴς ὅλην τὴ Ζάκυνθον!

Ὁ Κόσμος, πνυμμένος ἴσια μὲ τὸ λαιμὸ στὴ δαιτῆ, ἐχαιρότουνα σὰν νᾶπλεε στὴν κρέμα καὶ ἔσκουζε ζήτω τὸ θειάρι! Ζήτω τὸ θειάρι! κάτου ἡ Ἐνωσι! κάτου ἡ Ἐνωσι!... Στὴ μέση τῇ σπιανάδας ἦτανε, λέει, στημένη μία κολόνα μὲ τὸ ψήφισμα τῆς Θ'. Βουλῆς γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα, ἡ κολόνα ἐκεῖνη ἦτανε, λέει, ψιλλὴ ψιλλὴ καὶ ἐχανότουνε μὲς τὰ σύγνεφκ, τὸ θειαφοφύσουνο, ἀροῦ ἰδειάρισε ὅ,τι καὶ ἂν εὗρηκε ὁμπρὸς του, κοντεύει τὴν κολόνα, καὶ ξέρασε ξέρασε δειάφι, ἐπολέμασε, λέει, νὰν τῆς καταχώσῃ, νὰν τῆς σκεπάσῃ, νὰν τὴν κάμῃ ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἴχνος, μὰ ὅσα καὶ ἂν ἔκανε ἦτανε ἀνωρεῖλτα, ἴσια ποῦ ἀγανακτισμένο σκουντράει στὴν κολόνα καὶ ματαμεταμορφώνεται ὅτον Τσαρλατάνο!

Ἡ σκουντριζὰ πῶδωσε τὸ θειαφοφύσουνο ἐκαίνης τῇ κολόνας ἐβγάλε μία σκαρθουλίθρα, ὁποῦ πέφτοντας μέσα στὸ ἀσκέρι, πούτανε θειαφισμένο, ἀναψε μὲ μίας τῇ φωτιά. ὅλοι οἱ θειαφισμένοι ἐκολλήσανε καὶ ἐκαϊόντανε τρίζοντας τὰ δόντιατους καὶ σκουζοντας σὰν κολατμένοι, ἐκαϊότουνε καὶ Ὁ Τσαρλατάνος μέσα σ' ἐκεῖνη τῇ γυνικῇ [πυρκαϊᾷ, καὶ ἐφανότουνα σὰν ἕνας ἀπὸ κεινὸς τοῦ νάνου, ποῦ καίνε τ' Αἰγινανιοῦ, τὰ παιδιὰ μας, καὶ καθὼς ἐκαϊότουνε ἔσκουζε καὶ ἐφώναζε σὰ λυσισασμένος, στὸ ὕστερο βγανει, λέει, μία φωνὴ τόσο δυνατὴ ποῦ μ' ἐτρόμαξε καὶ μὲ ἐξύπνησε. Ἐκεῖνη ἦτανε, ὡς φαίνεται, ἡ στερνὴ στερνὴ φωνὴ τοῦ Ἰονίου Ἀγύρτου. Ἀμήν!

Ἦ ἕνα τῆς φύλλο ἡ Φωνὴ τοῦ ἸΟΝΙΟΥ ἔλεγε: «κουττάζουμε νὰ ἴδουμε τὸν Καθούρ τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν τὸν ἐβλέπουμε.» Εἶναι πάρα πολὺ μετρίοφρων ἡ Φωνὴ τοῦ ἸΟΝΙΟΥ. ἔχει καὶ ἡ Ἑλλὰς τοῦ καθούρου τῆς, καὶ καθούρους μιὰ φορά! ἔχει τὸ Λομβάρδο· ἔχει τὸ Βερίκιο· ἔχει τὸ Παντιβί· καὶ ἀπάνους ὅλους, δηλαδὴ ἀρχικὰ θουρα, ἔχει τὸ συντάχτη τῆς Νέας Ἐποχῆς — ὁ ὁποῖος, ὅχι μοναχὰ διπλωμάτης εἶναι, ἀλλὰ καὶ μηχανικός, καὶ δ,τι ἄλλο τὸνε θέλεις. Καὶ ἂν ἡ Φωνὴ τοῦ ἸΟΝΙΟΥ, ἀπὸ μετριοφροσύνης δὲν τοῦ ἐνοματίζει, εἰμὶ; ἤθελε κάμουμε ἐγκλημα ἃ δὲ τοῦ ἐλέγαμε, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ ὁ λαὸς καὶ νὰ φωνάζῃ μαζὴ μας: Ζήτω σὰν εἰ καθούρου τῆς Ἐπτανήσου!!!

Ἀποσπασμα συνομιλίας, εἰς τὴν ἐξοχὴ τῇ Ζάκυνθος.

— Νὰ γινεῖ ν' ἀλλάζουμε τ' ὀνομά τους; Ἄλλη φορὰ τοῦ; ἔρχουμε λευγγισλατόρους καὶ τὸ 'κατα-

λάβαινα· γινεῖ, τώρα ποῖος καταλαβαίνει ἂν τι πρόσωπους!...

Γιὰ εἰδές!... κ' ἐγὼ καταλαβαίνω ἀντιπρόσωπους, καὶ δὲν καταλαβαίνω λευγγισλατόρους.

Δὲν καταλαβαίνεις λευγγισλατόρους; ἴμπα! Λευγγισλατόρους θὰ 'πῇ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμπαλουτάρουμε κ' ἐππένανε εἰς τοῦ Κορπούς.

Ναί, τὸ καταλαβαίνω, καὶ τώρα τοῦ λένε Ἀντιπρόσωπους.

Μὰ τι θὰ 'πῇ Ἀντιπρόσωπους;

Θὰ 'πῇ, ἂν τι, πρόσωπους. Ἐκατάλαβε;

Ὁχι!

Θὰ 'πῇ πῶς ἂν τις γιὰ πρόσωπο... ἔχουνε... ἔχουνε...

Ἄλλο πράγμα;... μπά διάολε!

Ναί, μὰ ἔχουν, τόχει ὁ λόγος καί μένε, θὰ 'πῇ...

Τώρα ἐκατάλαβα γιὰτὶ δὲ ντρέπονται!

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥ.

Ἦ εἶναι ἡ φιλοτιμία;

— καθαρὴ ἀνοησία!

— Ἦ εἶναι ἡ ἀγυρτεία, ἡ ψευτιά καὶ ἡ δολιότης; — φρονιμάδα, ἐξυπνάδα, πνεῦμα τάξεως τῇ πρώτης!

Φρονιμάδα, ποῦ καθένας τὸ κα ππέλο του σὴ βγάνει. ἐξυπνάδα, ὁποῦ γρόσια ὅσα θέλει τόσα κάνει.

Κ' εἰς τὸν ἔχοντα τὰ γρόσια καταβαίνει καὶ ἡ σοφία: «ἔχεις γρόσια; ἔχεις γνῶσι» λέγει μία παροιμία....

Ὁ κειροὶ! ὦ ἦθη! Τώρα εἶναι ὁ χρυσοῦς αἰὼν.

τώρα τὸν χρυσὸν λατρεύουν, ὡς ἐπὶ γεινὸν θεόν!!..

Δυστυχεῖς, ὅσοι μακρὰν

στέκομ' ἀπὸ τὸν βωμὸν του!

Δὲν γνωρίζουμε χαρὰν,

ὅσοι εἴμαστε διωγμένοι ὅχ τὸν ἅγιον ναὸν του!...

Ἦ Πότε, ὦ Θεὲ μεγάλε, θεὲ νὰ ρίψῃς καὶ ἐφ ἡμῶν

ἕνα βλέμμα εὐσπλαγχνίας;

Ἦ Πότε τὸν ἀφορεσμὸν.

θεὲ νὰ λύσῃς, νὰ εὐφράνῃς καὶ τὰς μαύρας μας καρδίας;

Ἀς ἐλπίζουμε! Καὶ τότε ἐξυπνοὶ καὶ προκομμένοι

θεὲ νὰ εἴμαστε καὶ ἐμεῖς.

Ἀς ἐλπίζουμε! Καὶ τότε στὰ μυστήρια μπασμένοι

θὰ βρεθοῦμε τῆς τιμῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ. (α)

ΔΟΥΝΑΙ.

(ΖΑΚΥΝΘΟΣ)

ΛΑΒΕΙΝ.

4557

76

517

4012

70

384

532

2074

2074

(α) Κι' ἄλλο!... — Ναι, καὶ ἄλλο μὰ ὅχι τόσο δύσκολο σὰν τὸ προχθεσινόν, ὁποῦ τὸ λῦσε τὸν κεντρικὸν συνδρομητὴ ἀμὰ καὶ γιὰνα χρόνον, ἔτσι καὶ ἔτσι ἔχομε πολλοὺς ποῦ μὰς τρώνε τὴ συνδρομὴ ἀκόπιστα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A153.41.0014

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ